

Oceán

ve smíru

Skupina Oceán se vrátila. Nové album je jejím prvním studiovým počinem po pětadvaceti letech, dostalo název *Ve smíru* a vyšlo na začátku června. „Smír mezi námi všemi ‚oceánskými‘ i všemi v tomto Vesmíru. Podaná ruka prostřednictvím nové hudby a textů je naším dalším krokem k vám,“ osvětluje název alba skupina.

ODPOVÍDÁJÍ: JITKA CHARVÁTOVÁ, PETR KUČERA, JAN VOZÁRY, PETR HONS

PŘIPRAVIL: PETR SOUKUP

Jitka Charvátová (zastupována OSA od 2004, registrováno 56 děl), Petr Kučera (zastupován OSA od 1992, registrováno 101 děl), Jan Vozáry (zastupován OSA od 1992, registrováno 68 děl) a nově i Petr Hons (zastupován od 1993, registrováno 100 děl) strávili řadu posledních měsíců psaním nových písní a následným natáčením demonahrávek, které poslední týdny dostávaly svoji finální podobu ve studiu u producenta Armina Effenbergera. První ochutnávkou z alba je píseň Dante. Kapela ji věnuje svým věrným fanouškům a všem, kteří ji léta podporují, stojí při ní a dodávali jí poslední měsíce energii a sílu jít dál. OSA podpořil nové album v rámci projektu Partnerství.

Myslíte si, že ty nové skladby mají mainstreamový potenciál?

— PETR KUČERA: Asi ne. Je to taková podobná situace jako kdysi. My jsme začínali v roce 1988, když jsme vyhráli Rockfest, a v té době byla viditelná hudba jen zábava (Nebylo by lepší „zábavná“?). A pak byl trochu bigbít, jako byl Schelinger, Katapult, to byl spodní proud toho oficiálního bigbítu. A my jsme se mezi to stylově trochu vklínili tou lehce mystickou náladou, která byla jiná. A možná třeba nastává znovu doba pro tu náladu mystickou, poněvadž všichni nemůžou být pořád jenom na tom světě tady, musí taky trochu respektovat ty druhé světy, které jsou okolo. Nemyslím mimozemšťany. My jsme vesmířani všichni. To je jedno, jestli je to mimozemšťan, nebo ne, jestli tu létá UFO, to je úplně jedno, protože jsme „Ve smíru“ všichni.

— JITKA: Ten mainstream se řídí tím, to mi tedy řekl jeden šéf rádia, že dva roky se hrají kytary, dva roky se hrají syntáky. A teď jsme ještě vstoupili, myslím si, do kytarové doby melancholické, tak si myslím, že naopak jsme těžce mainstreamoví. A zároveň co je mainstreamové a vždycky bude mainstream, je písnička jako taková. Když máš písničku, která je opravdová, skutečná, která jde prostě z tebe, tak si myslím, že je to něco, co bude vždycky ty lidi oslovovat, ať je to kytarové, nebo syntákové.

— PETR KUČERA: Když nám bylo 25, 30, tak jsme na tuhle otázku odpovídali: „To ať si vyřeší někdo jiný.“

— JITKA: Jasně. To není náš problém.

Kdo z vás je ten tahoun a tvůrce té současné podoby?

— PETR KUČERA: To je právě tím, že ta nová deska je kolektivní dílo. Za prvé jsme do toho zapojili Jitku, která je trochu generačně od nás, ta s sebou přinesla ten kolektiv lidí, s kterým pracovala předtím, který je napojený na ten současný svět, včetně producenta nebo včetně Honzy Löbla jako výtvarníka. Armin Effenberger, kterého jsme si vybrali jako producenta, je pro nás ten spojovací článek. My jsme v podstatě přinesli dost hrubý materiál, který bychom mohli přinést do studia producentovi i v 60. letech. Písničky vznikaly od piana, kde jsme s Jitkou a s Petrem a posléze s Horzou dělali takovou základní masu těch písniček. A nechali jsme Arminovi velkou svobodu.

— JITKA: A tu zvukovou vizi jsme vlastně nechali na něm vzhledem k tomu, že on je velký fanoušek do analogových syntáků.

— PETR KUČERA: Já jsem jenom chtěl říct, že se stal po dobu natáčení v podstatě tvůrčí součástí kapely.

— PETR HONS: Já si myslím, že hlavně on určil ten současný sound té desky a té hudby vůbec, protože ta kapela po pětadvaceti letech, když chce dělat nové věci, tak si musí vytvořit zase novou hudební tvář, musí tam být prostě něco nového a to, myslím si, Armin splnil beze zbytku.

— PETR KUČERA: On je velmi tvůrčí člověk a nabízel nám různé možnosti, což pro mě jako muzikanta bylo zajímavé, že jsem měl možnost různých pohledů na svoje dílo nebo na naše dílo. A my jsme pak s ním tu zvukovou vizi konzultovali.

Posloucháte současnou muziku, nebo si použítte to, na čem jste vyrůstali?

— PETR HONS: Té současné hudbě, co poslouchají opravdu ti mladí, ti teenageři od 15 do 25, tak té se nějak členějí vyhýbám, protože tam těžko nacházím něco, co by mě pojilo

s tím, co děláme my, nebo to, co se mi líbí, co poslouchám normálně. A snažím se samozřejmě sledovat novou hudbu, mám doma televizní hudební kanál, kde se to snažím do sebe trochu nasávat a vidím tam, co dneska funguje za kapely. A myslím si, že to je plus k tomu, když člověk něco vytváří, tak potom má z čeho brát.

— PETR HONS: Sleduji všechno. Mě baví ten rozptyl na některých hudebních kanálech. Prostě od těch starých pardálů, od Rolling Stones přes Cure až, já nevím, po Kings of Leon. Tak tyhle kapely, ty kytarovky, které se dneska poslouchají.

Vy ostatní to máte taky tak?

— JAN VOZÁRY: Já sleduji hlavně to nové. V podstatě pořád, hned si to vyhledávám na YouTube a tak dále, když se objeví něco nového, včetně mainstreamu. Nebo občas mám náladu nostalgickou, pustím si koncert kapely, kterou jsem poslouchal třeba v 15 letech. Mám hroznou touhu pustit si třeba Van der Graaf Generator nebo Petera Gabriela nebo něco takového, Jethro Tull či Yes. Něco, na čem jsme vyrůstali tenkrát, co nás nějakým způsobem směřovalo. Kraftwerk, Tangerine Dream, tu německou elektronickou školu. To nejnovější sleduji hlavně kvůli zvuku. To mě zajímá — hlavně ten zvuk, jak celkově je to natočené, jak jsou ty nástroje, jak je to smíchané.

— PETR KUČERA: Já potřebuji filtr. Jsem rád, že mám pár mladých přátel, kteří mi ty novinky pouští, protože s nimi si rozumím, a já nejsem tu současnou záplavu schopen obsáhnout. Teď mi doporučili například Zaz, tu francouzskou zpěvačku. Nebo jsem si prošel obdobím Grateful Dead, které jsem si zpětně prožil. Ve dvaceti byl člověk takový vyhraněný syntetizátorový bojovník a já jsem pomíjel spoustu věcí, které si teď zpětně zase pouštím.

Jitko, a ty posloucháš co?

— JITKA: Včelí medvídky. (smích)

A kdybys nebyla čerstvá maminka, tak posloucháš co?

— JITKA: Já poslouchám s dcerou Petera Gabriela, Santanu. Já se musím přizpůsobit dítěti. Mě baví elektronika. Ale celkově jsem dost neposlouchač, já zase mám toho Armina, který mi něco pošle. Já jsem tak strašně zvláštní oddělení. Protože já když tvořím, tak už víc nenaberu. A když netvořím, tak je

Začalo to fungovat, protože Jitka převzala po Petrovi tu tvůrčí štafetu, není to jenom interpretka, vytváří mimo jiné grafickou podobu kapely, to ještě stojí za zvláštní kapitolu.

ticho fakt úplně ideál. Třeba v autě, když se poslouchá hudba nebo rádio, to jsem fakt radši potichu, abych si vyčistila hlavu.

— PETR KUČERA: Taky jsem zrušil autový poslech.

— JAN VOZÁRY: Já zase neposlouchám muziku pořád. Já to jenom sleduji, a jakmile vyjde něco nového nebo cokoliv, tak si to pustím, protože mě prostě zajímá, jak je to udělané. Ale ne že bych poslouchal pořád muziku.

— JITKA: Já jsem těsně pod tím limitem zaplněného harddisku možnosti uší. Takový les, ptáci, příroda, to je dobrá hudba.

— PETR KUČERA: Docela dobrý zdroj je rakouské rádio FM4.

FM Führer?

— PETR KUČERA: (smích) Ne, FM4. To je nejlepší rádio.

Dokážete se uživit jenom hudbou?

— JAN VOZÁRY: Nikdo.

A můžete prozradit, co děláte ještě mimo hudbu?

— JAN VOZÁRY: Tak Jitka má mateřskou.

Jitka dělá děti, to je jasné.

— JITKA: A grafiku.

— JAN VOZÁRY: Já mám rockáč v Českých Budějovicích. MC Fabrika.

— PETR HONS: Já jsem kulisák v Jihočeském divadle.

— PETR KUČERA: Já měl hodně zaměstnání. Začal jsem jako kuchař ve vegetariánské restauraci, pak jsem v roce 1996 dělal nočního hlídače. Pak jsem asi rok fetoval. (smích) Pak jsem jezdil do Itálie sbírat třešně, tím jsem se vyléčil z toho fetování. A pak jsem si našel práci — u kamaráda Františka Mikeš, děláme harmoniky a heligonky, opravujeme. A taky jsem dělal v divadle chvilku kulisáka.

— JITKA: Jeden náš společný kamarád, muzikant Jirka Podlešák, říká: „Hudba není život. Život je život a ta hudba ho samozřejmě pozvznáší.“ Takže prostě balancujeme.

Řešíte prodejnost alb?

— JAN VOZÁRY: Tohle já jsem nikdy neřešil, prodeje nebo počty lidí, protože jsem to vždycky dělal pro radost, nikdy ne pro prachy, to mě vůbec nezajímá.

— PETR KUČERA: Mě to trochu zajímá.

— PETR HONS: Já si pamatuji, že v Shalomu jsme dostali takové to ocenění z Monitoru, kdy jsme prodali 250 tisíc nosičů za 25 měsíců. I když si to nechceš nějakým způsobem nechat vsunout do makovice, že za tím jsou nějaké peníze a ta čísla, tak pořád je to nějaká odezva, že se to třeba těm 250 tisícům lidí líbilo, že si to koupili, a nemusíš za tím vidět jenom ty peníze. Vidíš prostě nějaká ta čísla.

— PETR KUČERA: Nebylo tam jenom, že se jim to líbilo. Je to vždycky trochu davová psychóza, trochu jo. Oni si to koupí, protože to má kámoška. Já bych hlavně k OSA chtěl říct, že je fakt fajn. Chci to říct hlavně mladým lidem, protože když založíš nějaké duševní dědictví, tak tě to v budoucnu může dobře přizívat, když se tvoje skladby pořád hrají a někdo je používá, samozřejmě. Já o tom mluvím fakt vážně. (smích) Mně přijde 4x do roka podrobné vyúčtování a to je skvělé. Za války dokonce OSA platil sociální a zdravotní pojištění.

Jak to víš?

— PETR KUČERA: Dočetl jsem se to v Autorin v nějakém sloupku. Takže pro muzikanty

nebo pro kapelu, když se vytvoří takovýto fundus, tak je to dobré a dalo by se z toho i žít. Já si myslím, že kdybych byl sám, měl skromný domeček, tak bych s tím vydržel.

Kdo skládal tu novou hudbu?

— PETR KUČERA: Každý měl pár nápadů, nějakých takových náčrtků, které se pak daly dohromady. Hlavně s Jitkou, která to vygradovala. Začalo to fungovat, protože Jitka převzala po Petrovi tu tvůrčí štafetu, není to jenom interpretka, vytváří mimo jiné grafickou podobu kapely, to ještě stojí za zvláštní kapitolu. A tím, že se vyčistilo složení kapely. Kdo měl pochybnosti o tom, jestli pokračovat dál, jako Dušan Vozáry, tak odešel.

A ten důvod vám řekl?

— PETR KUČERA: Oceán mu zlomil srdce.
— JITKA: Nechtěl už jezdit.
— PETR KUČERA: Ne, prostě ho to neuspojovalo, ponořil se do jiného světa.

Petře, ty píšeš texty na hudbu?

— PETR HONS: Vždycky dostanu zpěvovou linku různě ve svahilštině nebo v angličtině a do toho se snažím dosazovat česká slova.

Jitko, ty jsi všechny texty nazpívala tak, jak byly napsány?

— JITKA: Vlastně se odehrálo několik zárádků. Jeden z nich byl, že jsme se vůbec potkali, sladili, zklidnili a začala ta tvorba. My jsme během tří měsíců vytvořili album a byly z toho úplně euforické stavy. Petr Hons byl vlastně u toho všeho, my jsme udělali písničky od klavíru a Petr u toho seděl a vnímal to a už mu ty texty naskakovaly. Ne vždycky se ta svahilština dá propojit s češtinou. Ale tady se to prostě stalo vždycky. Pak tedy přišly texty, které pro mě byly novotvarem, jako je Dorianův obraz a Den za dnem. To jsou věci o osobnostech. V životě jsem nic takového nezpívala. Musela jsem najít cestu, aby to bylo ono. Takže to mi dalo trošku zabrat. Ale jinak to všechno s přepsáním pár slov sedlo do pusy. A to vím, že je opravdu výjimečné, že se to jen tak nestává.

— PETR KUČERA: V těch textech je krásná spojovací linka, která přináší ten efekt, který přinášel Oceán v 90. nebo na přelomu 80. a 90. let. Například v tom Dorianovi ta touha být věčně mladý v porovnání s mediálními reklamními trendy a tak dále.

Jitko, ztotožníš se s tím teď hudebně na sto procent, nebo máš roupy a chceš třeba dělat ještě další desku svoji, sólovou?

— JITKA: Já mám už desku rozdělanou, skoro dodělanou. Ustoupila samozřejmě mému mateřství a touze být s Oceánem. Původně jsem byla na koncertech jako host. Ale teď na desce jsem se přestala úplně upozadovat a jsem tam naplno jako Jitka. Přesto ještě desku rozdělanou mám, ale Oceán ji ovlivnil v tom ohledu, že já, když jsem začala zpívat česky s Oceánem, tak už nechci zpívat anglicky. Prostě je to tak silný rozměr, ten český text, že ta angličtina je potom v tom textu úplně ve stínu.

— PETR KUČERA: Když to je taky spojovací článek, ta čeština.

— JITKA: Pak je právě hezká ta symbióza z té svahilštiny do češtiny, že já tam mám nějakou melodii nějak vyklenutou, ta čeština to změní, ale změní to proto, že je to čeština, nezmění to proto, že si to někdo umyslel. Já to prostě nechám češtině a ta

čeština pak je uvěřitelná, protože většina těch svahilštin takhle přezpívaných zní, že to je nafrázané anglicky. To prostě slyšíš. Že to je anglicky.

Půjdete dál? Půjdete do další desky?

— JITKA: Určitě a na podzim chystáme turné. Více na www.oceancz.cz

Děkuji za rozhovor! ☐

BLUDNÝ HOLANĎAN

TEXT: PETR HONS

Jako signál proudí v žilách Duše má
jako bulvár, prázdný stát
jako alej lipová
co ty čekáš?

Jako Provence, černá kočka na cestách
jako z ráje vyhnaná
jako vážka barevná
bývám

Holanďan bludný, okamžik krátký jsem
ach, bože můj, vím...

Jako tenkrát, bílý leknín, vodopád
jako Quijote samotná
jako žízeň veliká
to mi říkáš

Jako mockrát, starý Faun jak bohů král
jako motýl na kytkách
jako saze vyhaslá
bývám

Holanďan bludný, okamžik krátký jsem
ach, bože můj, vím...

Jako vážka barevná, okamžik krátký jsem
jako alej lipová
bývám

Jako motýl na kytkách, okamžik krátký
jsem
jako žízeň veliká
bývám